

Hraničiarov učeň

LADĚVÁ
KRAJINA

JOHN FLANAGAN

HRANIČIAROV UČEŇ

KNIHA TRETIA

ĽADOVÁ KRAJINA

Vyšlo tiež v tlačenej verzii.

EGMONT

Objednať môžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.sk

John Flanagan

Hraničiarov učeň – Kniha tretia – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

JOHN FLANAGAN

HRANIČIAROV
učeň

LADŮVÁ
KRAJINA

EGMONT

*Pre Penny,
ktorá nasadila takú vysokú latku.*

ARALUEN

Mrazivé more

A SUSEDNÉ KRAJINY

SPOLOČENSKÁ ÉRA, ROK 643

Severné pustatiny ↑

ZÁPADNÝ OCEÁN

SKANDIJA

Hallasholm

SONDERLAND

Biele more

Východná step →

Sto Rujil

TEUTLANDI

PIKTA

hrad Araluen

Úzke more

La Rivage

Montsombre

ALPINA

ARALUEN

GALIKA

CELIKA

IBERION

TOSKANO

ASLAVA

NEKONEČNÝ OCEÁN

Stále more

Surožské more

Jeden

Keď bola vlčia loď vzdialená iba niekoľko hodín od Mysu bezpečia, strhla sa silná búrka.

Už celé tri dni plávali na sever smerom k Skandiji a more bolo pokojné ako hladina rybníka – čo Will s Evanlyn oceňovali.

„Nie je to také zlé,“ povedal Will, keď úzka loď hladko prerezávala vodnú hladinu. Počul rozprávať hrôzostrašné historiky o tom, ako ľuďom na lodiach býva veľmi zle. To mierne kolísanie nemalo v sebe nič, čoho by sa mali obávať.

Evanlyn trochu neurčito kývla hlavou. S plavbou na mori rozhodne nemala veľa skúseností, ale na mori už bola.

„Len aby nebolo horšie,“ povedala. Všimla si totiž, ako Erak, kapitán lode, ustarane sleduje severný obzor a ako dôrazne nabáda veslárov *Vlčieho vetra* na ešte väčšiu rýchlosť. Erak si dobre uvedomoval, že toto podozrivé bezvetrie oznamuje zmenu k horšiemu – a veľ-

kú. Na severnom obzore sa začínala rysovať temná búrková čiara. Vedel, že keď sa im nepodarí včas oboplávať Mys bezpečia a dostať sa do závetria pevniny, búrka na nich udrie plnou silou. Niekoľko minút odhadoval vzdialenosť a porovnával rýchlosť lode s rýchlosťou blížiacich sa mrakov.

„Nestihneme to,“ povedal nakoniec Svengalovi. Svengal, jeho pravá ruka, súhlasne prikyvoval.

„Vyzerá to tak,“ povedal pokojne. Erak si skúmavo prezeral loď, zisťoval, či sa niekde niečo nebezpečne nepovaľuje. Očami spočinul na dvojici zajatcov, schúlených na prove.

„Radšej tých dvoch priviaž k sťažňu,“ navrhol. „A kormidlové veslo takisto uviažeme.“

Will s Evanlyn sledovali, ako sa k nim blíži Svengal. V ruke držal kľbko konopného povrazu.

„Čo sa deje?“ čudoval sa Will. „Snáď si nemyslia, že sa pokúsime o útek.“

Svengal sa ale zastavil pri sťažni a mávnutím ruky ich naliehavo privolával. Obidvaja mladí ľudia sa zdvihli a vratkým krokom prešli k nemu. Will si všimol, že kolísanie lode je výraznejšie a že vietor silnie. Potácal sa k Svengalovi. Počul, ako Evanlyn za jeho chrptom ticho, ale celkom jadrne zahrešila, keď zakopla a buchla si nohu o stĺpik na uväzovanie lode.

Svengal vytiahol nôž a z kľbka odrezal dva dlhé kusy povrazu.

„Priviažte sa k sťažňu,“ povedal im. „Každú chvíľu sa príženie búrka, akú svet ešte nevidel.“

„Taká, že by nás vietor mohol zmiest' z paluby?“ nedôverčivo sa opýtala Evanlyn. Svengal si všimol, že Will sa

k sťažňu priväzuje súcim námorníckym uzlom. Dievčaťu to veľmi nešlo, takže Svengal vzal povraz, omotal jej ho okolo pása a potom ju pevne priviazal.

„Možno,“ odpovedal na jej otázku. „Ale pravdepodobnejšie vás môžu spláchnuť vlny.“

Videl, ako chlapec od strachu zbledol.

„To nám chcete povedať, že vlny... že sa dostanú až na palubu?“ nechápal Will. Svengal po ňom blyskol očami a uškrnul sa.

„No, to sa rozumie, že áno,“ povedal a ponáhlal sa naspäť na kormu, aby pomohol kapitánovi Erakovi, ktorý už priväzoval mohutné kormidlové veslo.

Will niekoľkokrát prehlto. Myslel si, že loď, ako je táto, poletí po vlnách ako šíp. Teraz sa dozvedel, že vlny sa pravdepodobne dostanú na palubu. Ak sa tak stane, nevedel si predstaviť, ako by sa im mohlo podariť udržať sa na hladine.

„Bože môj... čo to je?“ vydýchla Evanlyn a ukazovala na sever. Slabá tmavá čiara na obzore, ktorú predtým pozoroval Erak, sa teraz zmenila na víriacu čiernu masu. Bola vzdialená ani nie štvrt' míle a tryskom sa hnala smerom k nim. Obidvaja sa krčili pri päte sťažňa, snažili sa objasť drsný borový stĺp a zarývali nechty do jeho dreva.

Potom mraky zakryli slnko a strhla sa búrka.

Prudký poryv vetra vyrazil Willovi dych. Doslova. Taký vietor Will ešte nikdy nezažil. Bola to divoká, živelná sila, ktorá ho zavalila, ohlušila, oslepila, vyrazila dych z prs a nedovoľovala mu nabráť nový: dusila ho a snažila sa odtrhnúť mu prsty od stĺpa. Pevne zatvoril oči, lapal po dychu a zúfalo sa držal sťažňa. Matne začul, ako Evanlyn vykrikla, a cítil, že od neho začína kĺzať niekam

preč. Poslepiačky po nej chmatol, chytil ju za ruku a priťahol späť.

Prirútila sa prvá mohutná vlna a prova vlčej lode sa strmo zdvihla. Vlna vyniesla loď hore, tam sa zatriasla a začala kĺzať – *naspäť dolu!* Svengal s Erakom hulákali na veslárov. Vietor im trhal slová od úst, ale posádka, sediaci čelom k nim, videla ich gestá a pochopila. Veslári zaberali tak mocne, až sa drevené dubové rukoväte prehýbali. Kĺzanie dozadu pomaly prestalo. Loď sa začala driapať hore po vlne, stúpala stále vyššie a stále pomalšie, takže Will čakal, že už každú chvíľu musí prísť ten strašný pád dozadu.

Potom sa hrebeň vlny zlomil a s hukotom sa cez nich prevalil.

Vlčiu loď zavalilo nesmierne množstvo vody, hnalo ju dolu a prevracalo na pravý bok, až sa zdalo, že sa už nikdy nenarovná. Will kričal v smrteľnej hrôze, potom však prudký náraz ľadovej morskej vody jeho krik pretrhol. Odtrhol mu ruky od sťažňa, vnikol mu do úst i do pľúc a kotúľal ním po palube sem a tam, pokiaľ dosiahol chatrný povraz, až kým voda neopadla. Will sa zmietať na palube ako ryba na suchu. Loď sa narovnala. Evanlyn ležala vedľa neho a spoločne sa driapali naspäť k sťažňu. Tisli sa k nemu v bezbrehom zúfalstve.

Vzápätí predok lode vyrazil dopredu a rútili sa po chrbte vlny dolu ako do priepasti. Žalúdky im vyleteli nevedno kam a obaja opäť vykriekli smrteľnou úzkosťou.

Prova skĺzla k najnižšiemu bodu vlny, more okolo sa rozdelilo a prudko zdvihlo do výšky. Voda sa znova hrnula cez palubu, teraz však neudrela plnou silou ako na zlome vlny, a tak sa Will s Evanlyn dokázali udržať.

Voda, ktorá im siahala až po pás, sa prevalila okolo nich. Potom, akoby štíhla vlčia loď tú nesmiernu ťarchu zo seba striasla.

Usilovne pracovali aj veslári, ktorí boli určení na striedanie. Pomocou vedier vylievali vodu cez boky lode. Erak a Svengal sa priviazali v najohrozenejšej časti lode, každý z jednej strany búrkového kormidla, čo bolo mohutné kormidlové veslo. Bolo veľké ako polovica normálneho vesla, ktoré sa v prípade, ako bol tento, používalo namiesto malého kormidlového vesla. Malo väčší záber, takže kormidelník mohol pomáhať veslárom otáčať provu lode. Dnes na to museli použiť silu oboch mužov.

Zdalo sa, že hlboko dolu medzi vlnami vietor trocha stráca na intenzite. Will si chvatne vytieral soľ z očí, kašľal a vyplúval morskú vodu na palubu. Jeho oči sa stretli s vydeseným pohľadom Evanlyn. Mal nutkavý pocit nejakú ju upokojiť. Ale nedokázal vôbec nič urobiť ani povedať. Neveril, že loď ešte jednu takúto vlnu vydrží.

A ďalšia už bola na ceste, a dokonca ešte vyššia ako tá prvá. Z diaľky postupovala obrovskou brázdou, mohutnela a vypínala sa vysoko nad ich hlavami, do väčšej výšky ako hradby hradu Redmont. Will sa pritisol tvárou k sťažňu a cítil, že Evanlyn urobila to isté. Loď opäť začala svoj strašný pomalý výstup hore po vlne.

Stúpali vyššie a vyššie, driapali sa hore, veslári napínali svaly na prasknutie a snažili sa ťahať *Vlčí vietor* proti spojeným silám vetra a mora. Prv než sa však vlna zlomila, mal Will pocit, akoby loď na poslednú chvíľu svoj boj prehrala. Keď sa náhle rútila naspäť do istej záhuby, od hrôzy vytreštil oči. Potom sa hrebeň vlny ohol a vlna do nich prudko a ničivo narazila. Willa roztočila a hádzala

ním po palube. Zastavila ho iba dĺžka lana, ktorým bol priviazaný. Niečo ho bolestivo buchlo do tváre a uvedomil si, že to bol Evanlynin lakeť. Voda sa cez neho s hukotom valila, potom prova znova zamierila strmo dolu a *Vlčí vietor* začal ďalší šialený pád po chrbte vlny, hrnul sa dolu a rozrážal morskú vodu. Will už nemal silu kričať. Len ticho bedákal a plazil sa späť k sťažňu. Pozrel sa na Evanlyn a zakrútil hlavou. Podľa neho bolo vylúčené, aby toto prežili. Rovnaký strach videl aj v jej očiach.

Erak a Svengal pri kormidle napínali sily, loď skĺzla k najnižšiemu bodu medzi vlnami, po oboch bokoch kormy vysoko vystreklo množstvo vody a celou kostrou lode otriasol náraz. Loď sa rozkývala a opäť sa narovnalala.

„Drží sa dobre,“ kričal Svengal. Erak zamračene prikyvoval. Aj keď Willovi s Evanlyn naháňali vlny a víchrica hrozný strach, vlčia loď bola stavaná tak, aby dokázala čeliť práve takto rozbúrenému moru. Ale aj vlčie lode mali svoje pevné medze. A Erak si uvedomoval, že ak sa prekročia, všetci zahynú.

„Tá posledná nás takmer dostala,“ odpovedal. Loď sa už pomaly začala kĺzať naspäť dolu a len vďaka tomu, že veslári v poslednom okamihu zabrali, pretiahla sa cez hrebeň vlny.

„Budeme ju musieť otočiť a skúsiť plávať pred búrkou,“ rozhodol Erak. Svengal kývol na súhlas, s očami prižmúrenými pred vetrom a slanou vodnou triešťou.

„Tak za touto,“ povedal. Ďalšia vlna bola trochu nižšia ako tá, ktorá ich predtým takmer zahubila. Lenže „nižšia“ je klamlivé slovo. Obaja Skandijci pevne zovreli kormidlové veslo.

„Zaberte, sto hromov! Zaberte!“ kričal Erak na veslá-

rov, keď sa vysoko nad ich hlavami zdvihla hora vody a *Vlčí vietor* začal svoj ďalší pomalý, nebezpečný výstup.

„To nie. Prosím, prosím, nech už je koniec,“ bedákal Will, keď zacítil, že prova stúpa nahor. Strach ho pripravoval o všetky sily. Prial si len jedno – aby bolo po všetkom. Keď sa to má stať, tak nech sa loď už potopí. Nech všetko zmizne. Len nech sa tá neznesiteľná trýzeň skončí. Počul, ako Evanlyn vedľa neho sklúčene vzlyká. Objal ju jednou rukou, ale nedokázal urobiť nič, čo by ju upokojilo.

Stúpali po vlne vyššie a vyššie, keď sa ozval známy rev rútiaceho sa hrebeňa a s hukotom do nich udrela vodná hrôza. Potom prova prešla hrebeňom, pleskla o chrbát vlny a letela dolu. Willovi sa chcelo kričať, ale hrdlo mal rozboľavené a nemal už síl. Vydal zo seba len slabé zavzlykanie.

Vlčí vietor sa zarezal do mora na úpäť vlny. Erak ziapal pokyny na veslárov. Čakala ich krátka chvíľa v závetrí ďalšej vlny, ktorá sa blížila, a to bol čas, kedy museli uskutočniť obrat.

„Vpravo v bok!“ kričal a rukou ukazoval smer otáčania pre prípad, že by sa jeho hlas nedoniesol k niektorému z veslárov vpredu – aj keď sa o to vôbec nemusel strachovať.

Veslári sa zapreli nohami o drevené výstuže. Tí na pravom boku lode priťahovali držadlá vesiel späť k sebe. Veslári na ľavej strane tlačili veslá dopredu. Keď sa loď vyrovnala, zaburácal Erakov povel.

„Teraz!“

Lopatky vesiel sa vnorili do vody a zatiaľ čo jedna strana veslárov tlačila a druhá ťahala, Erak so Svengalom

plnou váhou zaľahli na kormidlo. Dlhá štíhla loď sa hladko otočila, skoro na mieste, a vystavila kormu vetru a moru.

„A teraz všetci naraz!“ kričal Erak a veslári zabrali. Loď musela byť rýchlejšia ako rýchlo sa ženúce more za nimi, inak by ich voda zavalila. Erak sa krátko pozrel na dvoch mladých araluenských zajatcov, úboho schúlených vedľa sťažňa, ale potom ich pustil z hlavy a ďalej sa zaoberal len rýchlosťou lode a držaním kormidla. Keby urobil jedinou chybu, loď by sa otočila na bok, a to by bol ich koniec. Uháňali ľahšie, to poznal. Ale na také úvahy teraz nebol čas.

Z pohľadu Willa a Evanlyn loď ešte stále klesala a stúpala hrozným spôsobom – a od hrebeňa k najnižšiemu bodu prekonávala výškový rozdiel päťdesiat stôp. Teraz sa však dala lepšie ovládať, plávali s morom, už proti nemu nebojovali. Will cítil pokojnejšie pohyby lode. Voda na nich ďalej striekala a pravidelne ich zalievala, ale desivé kĺzanie dolu sa už skončilo. Loď teraz plynulo plávala po vodných masách, ktoré sa vzdúvali pod ňou i okolo nej, a Will si začínal myslieť, že *možno* majú maličkú nádej na prežitie.

Bolo to však iba *možno*. Cítil, ako sa mu pri každej vlne, ktorá loď vyzdvihla, od hrôzy zvierajú vnútornosti. A vždy, keď ten pocit zažíval, to mohlo byť naposledy. Oboma rukami objal Evanlyn. Cítil, ako sa ho chytila okolo krku a svoju studenú tvár tisla k jeho tvári. A tak obaja hľadali a našli úľavu aj odvahu jeden u druhého. Evanlyn vzlykala úzkosťou. A Will taktiež, ako si sám prekvapene uvedomil – a stále dookola mumlal nezmyselné slová, volal Halta, Cuka, kohokoľvek, kto by ho

mohol počuť a pomôcť. Ale ako prichádzala vlna za vlnou a *Vlčí vietor* sa stále držal na hladine, neznesiteľná hrôza ustupovala a na jej miesto nastúpilo úplné vyčerpanie. Will nakoniec zaspal.

Sedem ďalších dní bola loď hnaná neustále ďaleko na juh, von z Úzkeho mora až do Nekonečného oceánu. A Will s Evanlyn sa chúlili pri sťažni – premáčaní, vysilení, premrznutí. Ochromujúci strach zo smrti neopúšťal ich myseľ, ale postupne začínali veriť, že sa im možno podarí prežiť.

Ôsmy deň vysvitlo slnko. Pravdupovediac, bolo mdlé a pošmúrne, ale bolo to slnko. Prudké stúpanie a padanie do hĺbky ustalo a loď opäť hladko kĺzala po pokojných vlnách.

Erak, s fúzami a vlasmi plných soli, unavene zatiahol za kormidlové veslo, loď opísala ladnú zatáčku a znova zamierila na sever.

„Smer Mys bezpečia,“ prikázal svojej posádke.

Dva

Zatiaľ čo sa lúpežníci hrnuli z lesa, aby obklúčili drožku, Halt nehnute stál pri mohutnom kmeni duba.

Neskrýval sa, ale aj tak ho nikto nevidel. Sčasti to bolo vďaka skutočnosti, že lupiči sa plne sústredili na svoju korisť, zámožného kupca a jeho ženu. A čo sa tých dvoch týkalo, aj ich pozornosť bola upretá inam – s hrôzou sa dívali na ozbrojených mužov, ktorí obklúčili ich povoz.

Hlavne to však bolo vďaka maskovaciemu plášťu, ktorý mal Halt na sebe, s kapucňou pretiahnutou cez hlavu tak, aby mu zakrývala tvár, a taktiež vďaka tomu, že stál ticho a nehybne ako socha. Halt rovnako ako všetci hraničiari vedel, že tajomstvo splynutia s okolím spočíva v schopnosti nepohnúť sa, dokonca ani vtedy, keď sa zdá, že ľudia hľadajú priamo na neho.

Ver, že ťa nikto nevidí, znelo jedno hraničiarske pravidlo, a nikto ťa neuvidí.

Z lesa vyšla statná postava celá v čiernom a blížila sa

k drožke. Halt na okamih prižmúril oči a potom si tlmene povzdychol. Ďalší márnny pokus, pomyslel si.

Postava sa trochu podobala Foldarovi, ktorého Halt prenasledoval od konca vojny s Morgarathom. Foldar bol Morgarathov dôstojník. Keď jeho veliteľ zomrel a armáda polo zvieracích wargalov sa rozpáchla, jemu sa podarilo uniknúť a vyhnúť sa zajatiu.

Foldar však nebol žiadne tupé zviera. Bola to mysliača a plánujúca ľudská bytosť – a do morku kostí skazená a zlá. Pochádzal z araluenskej šľachtickej rodiny a pre hádku o kone zavraždil svojich rodičov. Bol vtedy takmer ešte dieťa a utiekol do Daždových a temných hôr. Morgarath v ňom rozpoznal spriaznenú dušu a prijal ho. Teraz bol posledným žijúcim členom Morgarathovej bandy a kráľ Duncan rozhodol, že jeho dopadnutie a uväznenie je prvoradou úlohou kráľovských ozbrojených síl.

Problém bol v tom, že Foldarovi dvojníci sa objavovali všade ako huby po daždi. Obvykle to boli obyčajní lúpežníci ako tento. Používali Foldarovo meno a jeho hroznú povesť, aby nahnali svojim obetiam strach a ľahšie ich okradli. A vždy, keď sa objavili ďalší, Halt a jeho kamaráti hraničiarci strácali čas tým, že po nich pátrali. Halt cítil, ako v ňom pomaly začína vrieť žlč. Márnil čas zbytočnosťami, a pritom mal na práci dôležitejšie veci. Dal sľub a chcel ho dodržať. Hlupáci ako tento mu v tom bránili.

Falošný Foldar stál pri drožke. Čierny plášť s vysokým golierom sa vzdialene podobal plášťu, ktorý nosil Foldar. Lenže Foldar si potrpel na parádu a plášť mal z dokonale čierneho zamatu a hodvábu, zatiaľ čo toto bola obyčajná vlna, zle zafarbená, na niekoľkých miestach fľakatá, s golierom z nahrubo vyrobenej čiernej kože.

Aj klobúk tohto muža bol špinavý a pokrčený. Čierne labutie pero, ktoré malo klobúk zdobiť, bolo ohnuté, asi mu ho prisadol nejaký nepozorný lúpežník. Muž prehovoril a jeho ťažký vidiecky prízvuk a hovorové výrazy marili snahu napodobniť Foldarov posmievačný hlas i nedbalú výslovnosť.

„Tak zlezu z toho vozíčka, milostpán i vy, madam,“ vyzval ich a vysekol nemotornú poklonu. „A neboja sa, panička, vznešený Foldar nikdy neublíži takej fešande.“ Pokúsil sa o zlomyseľný smiech. No bol to skôr len nepodarený škrekot.

„Panička“ bola všetko iné, len nie fešanda. Už dávno nebola mladá, bola dosť pri tele a pekná nebola ani trochu. Lenže to neznamená, že si zaslúži prežívať takúto hrôzu, zachmúrene si pomyslel Halt. Odťahovala sa od čierne oblečenej postavy a jajkala od strachu. „Foldar“ urobil ďalší krok vpred a jeho hlas zaznel drsnejšie a hrozivejšie.

„Tak von, milostpani!“ zrúkol. „Lebo im podám uši tohto ich mužíčka!“

Pravá ruka mu skĺzla na rukoväť dlhej dýky za opaskom. Žena hlasno zajojkala a zaliezla ešte hlbšie do voza. Jej muž, vydesený rovnako ako ona, ju v obavách o svoje uši vystrkoval von.

To stačí, povedal si Halt. Ubezpečil sa, že sa nikto nedíva smerom k nemu, vložil šíp do tetivy, jediným úsporňým pohybom napäl luk, zamieril a vystrelil.

„Foldar“, pravým menom Rupert Gubblestone, mal dojem, akoby sa niečo mihlo priamo pred jeho nosom. Potom ho čosi mocne zatiahlo za zdvihnutý golier pláštá a on sa naraz ocitol pripichnutý k vozu čiernym šípom, ktorý drnčal v dreve. Vydesene lamentoval, stratil rovno-

váhu a zatackal sa. Pred pádom ho zachránil golier plášte, ktorý ho ale teraz začal škrtiť.

Ostatní lupiči sa otočili a pátrali, odkiaľ šíp priletel. Halt odstúpil od stromu. Vyľakaným zlodejom sa ale zdalo, že vystúpil z *vnútra* mohutného duba.

„Kráľovský hraničiar!“ zavolał Halt. „Zložte zbrane.“

Bolo tam desať mužov, všetci ozbrojení. Ani jednému z nich neprišlo na um neposlúchnuť príkaz. Nože, meče, kyjaky, všetko s rachotom padalo na zem. Práve na vlastné oči videli príklad hraničiarskeho čiernokňažníctva – hrozivá postava vykročila rovno z kmeňa urasteného vysokého duba. Dokonca ani teraz ho nebolo poriadne vidieť, pretože divný plášť, ktorý mal na sebe, sa na pozadí lesa mihal pred očami. A keby na ich skrotenie nestačila čarodejná moc, bol tu aj oveľa hmatateľnejší dôvod – veľký luk s ďalším čierno opereným šípom, ktorý bol pripravený v tetive.

„Na zem, ľahnúť na brucho! Všetci!“ Slová padali ako údery bičom a všetci sa vrhali na zem. Halt ukázal na jedného z nich, chlapca s ušpinenou tvárou, ktorý nemohol mať viac ako pätnásť rokov.

„Ty nie!“ rozkázal Halt a chlapec, už na kolenách a na rukách, zaváhal. „Zoberieš im opasky a zviažeš im ruky za chrbtom.“

Chlapec niekoľkokrát ustrašene prikývol a potom sa presunul k prvému zo svojich ležiacich kumpánov. Zarazene si vypočul ďalšie Haltovo upozornenie.

„Zviaž ich pevne!“ varoval Halt. „Ak nájdem len jeden voľný uzol, tak...“ krátko sa odmlčal pri hľadaní vhodnej hrozby a potom pokračoval: „... tak ťa zatvorím tam do toho duba.“

To by malo zabráť, pomyslel si. Dobre vedel, ako na nevzdelaných vidiečanov zapôsobilo jeho nevysvetliteľné vystúpenie z kmeňa stromu. Tento bystrý ťah použil už mnohokrát predtým. Videl, ako chlapcova tvár pod vrstvou špiny od strachu zosinela, a poznal, že hrozba sa neminula účinku. Potom obrátil svoju pozornosť na Gubblestona. Falošný Foldar slabo trhal pruhom kože, na ktorom držal jeho plášť a ktorý ho vytrvalo škrtil. Tvár mal červenú a oči mu vyliezali z jamôk.

Vyliezli ešte viac, keď Halt vytasil veľký nôž.

„Len pokojne,“ rozhnevane povedal Halt. Rýchlo preťal pás kože a náhle oslobodený Gubblestone sa zvalil na zem ako vrece. Vyzeral tam spokojne, hlavne bol mimo dosahu blýskavého noža. Halt sa pozrel na osadenstvo drožky. V ich tvárach sa zračila nesmierna úľava.

„Ak chcete, môžete pokojne pokračovať v ceste,“ povedal im prívetivo. „Títo darebáci vás už nebudú obťažovať.“

Kupec sa zahanbil pri spomienke, ako vystrkoval manželku z voza, a krikom sa snažil zakryť svoje rozpaky.

„Zaslúžia si povraz, hraničiar! Obesiť, to vravím ja! Vydesili moju úbohú ženu a dokonca ohrozovali aj mňa samotného!“

Halt sa ľahostajne díval na kupca, pokiaľ so svojím výlevom neskončil.

„Ešte horšie je,“ poznamenal ticho, „že som kvôli nim premárnil čas.“

„Odpoveď znie nie, Halt,“ povedal Crowley. „Rovnako, ako keď si sa pýtal naposledy.“

Stál pred ním starý priateľ a Crowley vnímal zlosť v každom nerve jeho tela. Crowley nemal radosť z toho, čo musel urobiť. Lenže rozkazy sú rozkazy a on ako veliteľ hraničiarov musel presadzovať ich plnenie. A Halt, ako všetci hraničiari, bol povinný ich plniť.

„Veď ma nepotrebuješ!“ vybuchol Halt. „Len strácam čas naháňaním falošných Foldarov po celom kráľovstve, namiesto toho, aby som hľadal Willa!“

„Kráľ rozhodol, že Foldar je našou úlohou číslo jeden,“ pripomenul Crowley. „Skôr alebo neskôr nájdeme toho pravého.“

Halt odmietavo mávol rukou. „A ty máš štyridsaťdeväť ďalších hraničiarov, ktorí tú prácu môžu urobiť!“ zdôraznil. „Prepánajána, to by mohlo stačiť.“

„Kráľ Duncan tých ďalších štyridsaťdeväť potrebuje inde. A chce teba. Verí ti a spolieha sa na teba. Si najlepší, koho máme.“

„Ja som už svoje urobil,“ odpovedal Halt ticho a Crowley vedel, aké ťažké bolo pre neho tieto slová vysloviť. Vedel aj to, že sám urobí najlepšie, keď odpovie mlčaním – mlčaním, ktoré Halta prinúti vymýšľať ďalšie dôvody. A to, ako Crowley vedel, Halt neznášal.

„Kráľovstvo je tomu chlapcovi zaviazané,“ konštatoval Halt s trochu väčšou istotou v hlase.

„Ten chlapec je hraničiar,“ namietol Crowley chladne.

„Učeň,“ opravil ho Halt a Crowley vyskočil zo stoličky tak prudko, že sa prevrátila.

„Hraničiarsky učeň má rovnaké povinnosti ako každý hraničiar. Vždy to tak bolo, Halt. Zákon je pre všetkých hraničiarov rovnaký: kráľovstvo nadovšetko. Je to naša prísa. Ty si ju zložil. Ja som ju zložil. A rovnako tak aj Will.“

Medzi oboma mužmi zavládlo hnevливé ticho, ktoré bolo o to horšie, že mnoho rokov boli priateľmi a druhmi v boji. Crowley si uvedomoval, že práve Halt je jeho najbližší priateľ. Teraz tu stáli proti sebe a vymieňali si trpké slová a rozčúlené názory. Siahol za seba a zdvihol prevrhnutú stoličku. Potom urobil zmierlivé gesto smerom k Haltovi.

„Pozri,“ povedal miernejším hlasom, „pomôž mi len dotiahnuť tú vec s Foldarom. Dva mesiace, možno tri, potom sa s mojím požehnaním vydáš za Willom.“

Halt nesúhlasne krútil hlavou skôr, než Crowley stačil dohovoriť.

„O dva mesiace už môže byť mŕtvy. Alebo predaný do otroctva a navždy stratený. Musím začať teraz, dokiaľ je stopa ešte teplá.“ Krátko sa odmlčal a hlasom plným zúfalstva dodal: „Sľúbil som mu to.“

„Nie,“ vyhlásil Crowley a znelo to neodvolateľne. Keď to Halt počul, napriamril sa.

„Tak pôjdem ku kráľovi,“ zdôraznil.

Crowley sklopil oči na stôl.

„Kráľ ťa ale neprijme,“ povedal priamo. Vzhliadol a v Haltových očiach uvidel prekvapenie a sklamanie.

„Neprijme? On ma odmieta?“ Viac ako dvadsať rokov bol Halt jedným z najbližších kráľových dôverníkov a mal trvalo povolený prístup do kráľovských komnát.

„Vie, čo by si od neho žiadal, Halt. Nechce ťa odmietnuť, takže ťa odmieta prijať.“

Z Haltových očí zmizlo prekvapenie a sklamanie. Namiesto nich nastúpil hnev. Trpkosť a zlosť.

„Tak to ho budem musieť prinútiť, aby zmenil názor,“ povedal ticho.

Tri

Hned' ako vlčia loď oboplávala výbežok a dostala sa pod ochranu zátoky, mohutné vzdúvanie mora prestalo. Dlhý skalnatý výbežok skrotil silu vetra i vln, takže hladina bola plochá a pokojná a čerila ju iba vidlicovitá stopa vlčej lode.

„Toto je Skandija?“ opýtala sa Evanlyn.

Will rozpačito krčil plecami. Rozhodne to nevyzeralo také, aké očakával. Na pobreží bolo iba niekoľko polorozpadnutých chatrčí, ani známky po nejakom meste. A žiadni ľudia.

„Nevyzerá, že by bola nejaká veľká, však?“ povedal.

Svengal stál neďaleko, zmotával lano a smial sa ich nevedomosti.

„Toto nie je Skandija,“ poučil ich. „Sme sotva v polovičke cesty do Skandije. Toto je Skorghijl.“

Keď videl ich nechápavé výrazy, vysvetľoval ďalej. „Teraz nemôžeme plávať až do Skandije. Tá búrka v Úzkom mori nás veľmi zdržala, takže už prišlo obdobie

letných búrok. Počkáme tu, kým sa preženú. Preto sú tu tie chaty.“

Will sa pochybovačne zadíval na biedne drevené chatrče. Vyzerali neveselo a neútulne.

„Ako dlho tu budeme čakať?“ opýtal sa. Svengal pokrčil plecami.

„Šesť týždňov, dva mesiace. Kto vie?“ S kotúčom lana navlečeným na pleci odišiel a obaja mladí ľudia si skúmavo prezerali nové prostredie.

Skorghijl bolo pusté a odpudivé miesto. Holé skaly, strmé žulové útesy a kúsok rovného pobrežia, kde sa krčili od slnka a soli vybielené chatrče. Nikde na dohľad nebol žiadny strom ani kúsok zelene. Na okrajoch útesov sa miestami beľal sneh a ľad. Zvyšok tvorila žula a bridlica, čierna a matne sivá. Tento malý skalnatý svet vyzeral, akoby z neho nejakí skandijskí bohovia dôkladne odstránili všetky farby.

Veslári už nemuseli bojovať so spätným pohybom vln, takže mimovoľne spomalili. Loď kĺzala po zátokke ku kamenitému pobrežiu. Erak kormidloval a udržiaval loď v smere priamo k brehu, až konečne lodný kýl zaškrípala na okruhliakoch a vlčia loď sa po prvýkrát po mnohých dňoch zastavila.

Will s Evanlyn sa postavili na vratké nohy. Loď dunela tupými údermi dreva o drevo, pretože veslári vyťahovali a ukladali veslá. Erak omotal páku kormidla koženým remeňom a zaistil ju, aby ňou príliv netĺkol zboka nabok. Letmo sa pozrel na zajatcov.

„Chodte na breh, ak chcete,“ povedal im. Vôbec nebolo nutné nejakú ich obmedzovať v pohybe alebo ich strážiť. Skorghijl bol ostrov, v najširšej časti meral len tro-

chu viac ako míľu. S výnimkou tohto dokonalého prírodného prístavu, ktorý bol útočiskom skandijských lodí v období letných búrok, tvoril pobrežie Skorghijlu nepreušovaný rad rozoklaných útesov, ktoré sa strmo zvažovali do mora.

Will s Evanlyn sa uberali k prove a míňali Skandijcov, ktorí z krytého priestoru pod strednou časťou paluby vykladali sudy s vodou a slabým pivom a kade so sušenými potravinami. Will preliezol zábradlie, zavesil sa naň za ruky, po chvíli sa pustil a zoskočil na breh. Loď prirazila k pobrežiu. Provu mala vysoko zdvihnutú, takže Will dopadol na kamene zo značnej výšky. Otočil sa, aby pomohol Evanlyn, ale tá už stála vedľa neho.

Neisto stáli na brehu.

„Bože môj,“ zašepkala Evanlyn. Mala pocit, že sa kníše a že pevná zem sa jej pod nohami pohybuje a zdvíha. Zatackala sa a klesla na kolená.

Will na tom nebol o nič lepšie. Nepretržité kolísanie síce prestalo, ale zdalo sa, že pevnina sa pod nohami vzdúva a hojdá. Musel sa rukou oprieť o dosky lodného debnenia, aby nespadol.

„Čo je to?“ pýtal sa Evanlyn. Zízal na zem pod svojimi nohami v očakávaní, že uvidí, ako z nej vyrastajú pahorky a kopčeky. Bola však plochá a nehybná. Cítil, ako sa mu žalúdok zvierá prvými náznakmi nevoľnosti.

„Hej, pozor tam dolu!“ varoval hlas zhora a na okruhliaky vedľa Willa žuchlo vrece sušeného hovädzieho mäsa. Zdvihol hlavu, mierne sa zapotácal a pozrel sa do rozosmiatej tváre jedného z členov posádky.

„Dostali ste suchozemskú chorobu, však?“ oslovil ich,

nie však úplne bez súcitu. „O pár hodín to bude zase dobré.“

Willovi sa krútila hlava. Evanlyn sa podarilo vstať. Stále sa s ňou všetko hojďalo, ale aspoňže jej nebolo tak zle ako Willovi. Vzala ho za ruku.

„Pod’“ vyzvala ho. „Tam hore pri chatách sú lavice. Bude nám lepšie, keď si sadneme.“

A tackajúc sa potkýnali cez kamenité pobrežie k dreveným laviciam a stolom, ktoré boli pred chatami.

Will vďačne klesol na lavicu, laktami sa oprel o kolená a zložil hlavu do dlaní. Žalostne zabedákal, keď sa prihlásila ďalšia vlna nevoľnosti. Evanlyn bolo o trošku lepšie. Hladkala ho po pleci.

„Čím to je?“ nechápala.

„Stáva sa to, keď ste nejaký čas na lodi.“ Za ich chrbtami stál jarl Erak. Cez plece mal prehodenú kaďu so zásobami, zhodil ju pred dvere jednej chaty a slabo vzdychol od úľavy.

„Vaše nohy,“ pokračoval, „si jednoducho myslia, že sú ešte stále na palube lode. Prečo, to nikto nevie. O pár hodín vám zasa bude dobre.“

„Neviem si predstaviť, že by mi niekedy ešte mohlo byť dobre,“ zúbožene zareptal Will.

„Ale bude,“ ubezpečil ho Erak. „Rozložte oheň,“ prikázal a ukázal palcom za seba ku kruhu začadených kameňov vedľa najbližšej chaty. „Bude vám lepšie, keď budete mať v žalúdku trochu teplého jedla.“

Pri zmienke o jedle Will zastonal. Predsa len sa mátožne zdvihol z lavice a vzal kresací kameň a ocieľku, ktoré mu Erak podával. Presunuli sa s Evanlyn k ohnisku. Stála pri ňom malá hranica naplaveného dreva, ktorú

vysušilo slnko a soľ. Niektoré kusy sa dali ľahko lámať holými rukami a Will ich začal uprostred kruhu z kameňov stavať do špičky.

Evanlyn pre zmenu zbierala chumáčky suchého machu, aby ich mohli použiť na oheň. Ani nie o päť minút mali veselo praskajúci oheň a jeho plamienky olizovali väčšie kusy dreva, ktoré teraz priložili.

„Ako za starých čias,“ ticho povedala Evanlyn a krátko sa usmiala. Will sa k nej rýchlo otočil a takisto sa usmial. Veľmi zreteľne mal pred očami Morgarathov most i ohne, ktoré na ňom zapálili a ktoré lačne ničili dechtové laná a živinicou nasiaknuté borové dosky. Zhlboka si vzdychol. Keby sa mal rozhodovať znova, zachoval by sa úplne rovnako. Ale ľutoval, že do toho zaplietol Evanlyn. Ľutoval, že sa dostala do zajatia s ním.

Súčasne s ľútosťou mu však prišlo na um, že Evanlyn je jediný lúč svetla v jeho terajšom biednom živote a že keby si želal, aby tu nebola, pripravil by sa o jediný kúsok radosti, ktorý má.

Bol z toho zmätený. Prekvapene si uvedomil, že keby tu s ním nebola, život by takmer nemal cenu. Ľahko sa dotkol jej ruky. Opäť sa na neho pozrela a tentoraz to bol on, kto sa usmial ako prvý.

„Urobila by si to znova?“ opýtal sa jej. „Vieš, ten most a to všetko?“

Evanlyn teraz neodpovedala s úsmevom. Na pár sekúnd sa vážne zamyslela a potom povedala: „Bez váhania. A ty?“

Will prikývol. Avšak pri pomyslení na všetko, čo museli opustiť, si opäť povzdychol.

Erak ich krátky rozhovor nepozorovane vypočul. Po-

kyvoval hlavou. Je to pre obidvoch dobre, že majú kamaráta, pomyslel si. Keď sa dostanú do Hallasholmu a k Ragnakovmu dvoru, čaká ich ťažký život. Predá ich do otroctva a ich život bude len tvrdá, úmorná práca bez konca. Jeden trýznivý deň za druhým, celé mesiace, rok za rokom. Pri takom živote príde kamarát vhod.

Tvrdiť, že Erak mal tých dvoch mladých ľudí rád, by bolo príliš nadnesené. Ale získali si jeho uznanie. Skandijci boli bojovníci, ktorí si hrdinstvo a chrabrosť v boji cenili nadovšetko. A Will i Evanlyn preukázali odvahu, keď zničili Morgarathov most. Ten chlapec, pomyslel si, je hotový bojovník. Malým lukom kosil wargalov ako nič. Nikdy nevidel rýchlejšiu a presnejšiu strelbu z luku. Predpokladal, že to bude výsledok hraničiarskeho výcviku.

Aj to dievča prejavilo veľkú odvahu. Najskôr muselo pripraviť oheň tak, aby sa na moste poriadne rozhorel a potom, keď spadol chlapec na zem omráčený kameňom, ktorý tak šikovne hodil Nordel, sa snažilo schmatnúť luk a strieľať.

Bolo ťažké nemať s nimi súcit. Obaja sú takí mladí, mali by toho ešte veľa pred sebou. Erak si pomyslel, že keď dorazia do Hallasholmu, pokúsi sa im všetko čo najviac uľahčiť. Lenže toho asi veľa nezmôže. Potom sa nalezostene otriasol a zahnal slabošskú náladu, ktorá na neho doľahla.

„Sto hromov, čo tu fňukám!“ zahučal sám pre seba. Všimol si, že jeden z veslárov sa pokúša ukradnúť pekný kus mäsa z neďalekej kade so zásobami. Nenápadne sa prikradol za neho a kopol ho do zadku tak prudko, až muž nadskočil.

„Daj tie zlodejské paprče preč!“ zavrčal. Potom s hlavou zohnutou, aby sa nebuchol o zárubňu, vošiel do temnej, dymom zapáchajúcej chaty, aby si pre seba zbral najlepšiu pričňu.

Krčma bola malá, úbohá chatrč s nízkym stropom, plná dymu a nijako zvlášť čistá. Stála však blízko rieky, kde kotvili veľké lode, ktoré privážali tovar určený na obchod s hlavným mestom. A tak tu obvykle bolo veľmi rušno.

Aj keď práve teraz tu veľmi živo nebolo. Dôvod, prečo obchody dočasne viazli, sedel pri jednom zo zafúlaných stolov neďaleko kozuba. Pohľad pichľavých očí pod hustým obočím zameral na krčmára a prázdny krčhom tresol do hrubých borových dosák stola.

„Je prázdny,“ rozčuľoval sa. Trochu ťažký jazyk krčmárovi pripomenul, že to bude ôsmy alebo deviatykrát, čo džbán naplní lacnou ostrou pálenkou, ktorá sa predáva v prístavných krčmách, ako je táto. Obchod je obchod, povzdychol si krčmár. Ale z tohto hosta nepozeralo nič dobré a krčmár si vrúcne želal, aby odišiel a robil problémy niekde inde.

Keď malý muž prišiel a začal s takou vervou popíjať,

pravidelné osadenstvo krčmy neomylné vycítilo, že sa blíži malér, a väčšina odišla. Zostala len hrstka. Jeden z nich, ťarbácky prístavný nosič, sa na malého chlapa zadíval a usúdil, že si s ním hravo poradí. Ale aj keď bol malý a možno i opitý, podľa sivozeleného pláštá a puzdra s dvoma nožmi na ľavom stehne bolo očividné, že je hraničiar. A s hraničiarimi, ako každý súdny človek vie, si netreba zahrávať.

Prístavný nosič sa o tom presvedčil na vlastnej koži. Boj netrval ani dve sekundy a už ležal v bezvedomí na zemi. Jeho spoločníci sa náhlivo odobrali inam, niekam, kde by našli priateľskejšie a bezpečnejšie prostredie. Hraničiar sa pozeral na ich útek a ukázal, že chce znovu doliať. Krčmár prekročil nosiča, bojazlivo naplnil hraničiarov krčah a potom sa rýchlo stiahol k výčapnému pultu, kde sa cítil istejší.

Potom však nastali tie pravé problémy.

„Donieslo sa mi,“ vyhlásil hraničiar a snažil sa starostlivo vyslovovať ako človek, ktorý si uvedomuje, že veľa pil. „Donieslo sa mi, že náš dobrý kráľ Duncan, vládca nášho kráľovstva, nie je nič viac ako obyčajná papuča.“

Pokiaľ predtým v krčme niečo viselo vo vzduchu, teraz vzduch zhustol napätím. Pár zvyšných hostí uprelo oči na malú postavu pri stole. Hraničiar sa poobzeral a cez pery mu medzi sivastou bradou a fúzmi prebehol sotva viditeľný úsmešok.

„Papuča. Zbabelec. A hlupák,“ vyhlásil zreteľne.

Nikto sa ani nepohol. Toto boli nebezpečné reči. Takto verejne urážať a tupiť kráľa, to by pre obyčajných obyvateľov kráľovstva znamenalo závažný priestupok. U hraničiara, člena osobitného kráľovského zboru, ktorý

bol pod prísahou, sa to rovnalo takmer zrade. Prítomní sa ustrašene dívali jeden na druhého. Pár posledných hostí by najradšej potichu zmizlo. Niečo v hraničiarovom pokojnom výraze im však oznamovalo, že už je neskoro. Takisto si všimli, že dlhý luk, opretý o stenu za jeho chrbtom, je pripravený na strelbu. A puzdro vedľa neho bolo plné šípov. Vedeli, že za prvým, ktorý by sa pokúsil odísť hlavnými dverami, by rýchlo vyletel šíp. A všetci takisto vedeli, že hraničiar, dokonca aj opití hraničiar, takmer nikdy neminú cieľ.

Lenže zostať vnútri, keď hraničiar nadáva a hromží na kráľa, bolo rovnako nebezpečné. Keby sa niekedy niekto dozvedel, čo sa tu dialo, ich mlčanie by mohlo byť považované za tichý súhlas.

„Viem z dôveryhodného zdroja,“ pokračoval hraničiar takmer veselo, „že dobrý kráľ Duncan nesedí na tróne právoplatne. Počul som, že v skutočnosti je vraj synom opitého čističa záchodov. Taktiež sa šepká, že je následkom obdivu jeho otca k jednej potulnej žene. Tak si vyberte. V oboch prípadoch je to sotva vhodný pôvod pre kráľa, však?“

Ktosi z prítomných si ticho povzdychol. Čím ďalej tým viac išlo do tuhého. Krčmár ustarane prešľapoval za pulptom. Všimol si, že v zadnej miestnosti sa niečo pohlo, a šiel sa tam pozrieť. Jeho žena niesla do šenku misu pirohov, a keď počula hraničiarovo posledné vyhlásenie, strnula. Stála tam celá bledá a upierala spýtavý pohľad na svojho muža.

Krčmár sa rýchlo pozrel na hraničiara, ale jeho pozornosť bola teraz upriamená na povozníka na druhom konci výčapu, ktorý sa snažil tváriť nenápadne.

„Nemyslíte, pane... vy v tej žltej kazajke, čo ju máte popraskanú ešte od včerajších raňajok... nemyslíte, že niekto taký si nezaslúži byť kráľom tejto krásnej krajiny?“ opýtal sa Halt. Povozník niečo zahundral a zavrtel sa na stoličke. Nebol ochotný pozrieť sa hraničiarovi do očí.

Krčmár takmer nepostrehnuteľne kývol hlavou smerom k zadnému východu. Jeho žena sa tam pozrela, potom späť na neho s obočím spýtavo zdvihnutým. „Stráž,“ čítala mu z pier a v očiach jej blysklo porozumenie. Tichými krokmi, aby ju hraničiar nevidel, prešla zadnou miestnosťou, vyklzla zadnými dverami a zatvorila ich za sebou, ako najtichšie dokázala.

Napriek jej snahe kľučka slabo cvakla, keď dvere zapadli. Hraničiarove oči sa bleskovo otočili na krčmára. Dívali sa podozrievavo a spýtavo.

„Čo to bolo?“ oboril sa na neho. Krčmár len pokrčil plecami a ustrašene si utieral spotené dlane do fľakatej zástery. Ani sa nesnažil prehovoriť. Vedel, že na to má príliš sucho v hrdle.

Na okamih sa mu videlo, že v hraničiarovom výraze zazrel záblesk uspokojenia, ale túto myšlienku zavrhol ako bláznivú.

Minúty sa vliekli ďalej a hraničiarove urážky a napadanie cti kráľa boli stále farebnejšie a hrubšie. Hostinský nervózne prehltnal naprázdno. Žena bola preč asi desať minút. Len či už stretla stráž? Určite musia doraziť každú chvíľu, musia odviesť tohto nebezpečného človeka a zabrániť mu v rečiach, ktoré zaváňali vlastizradou.

Len na to pomyslel, hlavné dvere sa rozleteli a do kalne osvetlenej miestnosti rázne vpochodoval oddiel piatich mužov pod vedením kaprála. Každý z nich bol

ozbrojený dlhým mečom, krátkym hrubým obuškom zaveseným pri páse a všetci mali na chrbte zavesený malý okrúhly štít.

Kaprál sa obzeral po miestnosti a muži za ním sa roztúpili. Keď spozoroval zhrbenú postavu pri stole, prižmúril oči.

„Čo sa to tu deje?“ dožadoval sa rázne. Hraničiar sa usmial. Krčmár si ale všimol, že jeho oči sa neusmievajú.

„Preberali sme tunajšie pomery,“ vyhlásil posmešne.

„Počul som niečo iné,“ precedil kaprál. „Počul som, že tu vedieš velezradné reči.“

Hraničiarovi neveriacky poklesla čeľusť a obočie sa mu zdvihlo v predstieranom prekvapení.

„Velezradné?“ žasol a zvedavo sa rozhladol po šenku. „Nezahrál si tu niekto na žalobníčka? Koho mrzí, že je... celý?“

Zomlelo sa to tak rýchlo, že krčmár mal sotva čas hodiť sa za pultom na zem. Len čo hraničiar vyrazil posledné slovo, schytil luk, čo bol za ním, založil šíp a vystrelil. Šíp udrel do steny za miestom, kde ešte sekundu predtým stál krčmár. Zapichol sa hlboko do dreva a dlho drnčal.

„To stačí...“ spustil kaprál. Vykročil dopredu, ale hraničiar už mal založený nový šíp. Bolo to až neuveriteľné. Matne lesklý hrot mieril doprostred kaprálovho čela. Tetiva bola napätá. Kaprál strnul a zísal smrti do tváre.

„Polož to,“ povedal. Hlasu však chýbala rozhodnosť, a kaprál si to uvedomoval. Jedna vec bola udržať na uzde prístavných opilcov a bitkárov, ale niečo úplne iné bolo stáť zoči-voči hraničiarovi, ktorý bol skúsený v boji a vy-

cvičený na zabíjanie. Na toto obyčajný kaprál od prístavnej stráže nestačil.

Ale nebol to žiadny zbabelec a vedel, že musí konať svoju povinnosť. Niekoľkokrát prehltol a potom pomaly, pomaličky zdvíhal ruku proti hraničiarovi.

„Polož... ten... luk,“ zopakoval. Bez odozvy. Šíp mu naďalej mieril na čelo priamo medzi oči. Váhavo urobil krok dopredu.

„Nerob to.“

Bolo to stručné a jasné. Kaprál bol presvedčený, že počuje tlkot vlastného srdca, ktoré mu bilo ako zvon. Uvažoval, či tie údery počujú aj ostatní. Zhlboka nabral dych. Zložil prísahu vernosti kráľovi. Nebol šľachtic ani rytier, len obyčajný vojak. Ale dané slovo pre neho znamenalo to isté, čo pre urodzeného dôstojníka. Mnoho rokov spokojne plnil svoje povinnosti, dokázal si poradiť s opilcami i rôznymi darebákmi. Teraz bolo v stávke viac, oveľa viac. Nadišiel čas zaplatiť za všetky roky, keď sa tešil vážnosti a úcte.

Urobil ďalší krok.

V napätom ovzduší šenku bolo zadrnčanie tetivy takmer ohlušujúce. Kaprál v očakávaní mučivej bolesti a istej smrti, ktorú prinesie šíp, mimovoľne uskočil dozadu a stratil rovnováhu.

Pochopil, čo sa stalo: tetiva praskla.

Hraničiar neveriacky zísal na nepoužiteľnú zbraň vo svojich rukách. Nekonečných päť sekúnd všetci zostali ako primrazení. Potom sa kaprál a jeho muži vrhli vpred, oháňali sa krátkymi ťažkými obuškami a tesne obstúpili malú, sivozelene oblečenú postavu.

Keď hraničiar klesol na zem pod dažďom úderov, ni-

kto nepostrehol, že pustil malý nôž, ktorým predtým tetivu narezal. Krčmára však zarazilo, ako môže byť niekto, kto tak bleskovo vyrazil a zneškodnil dvakrát väčšieho nosiča, taký pomalý a nešikovný.

Päť

Will behal po pustom, veternom ostrove Skorghijl. Päťkrát obehol časť pobrežia, ktorá bola pokrytá okruhliakmi. Potom sa obrátil k príkrým útesom, ktoré sa týčili nad maličkým prístavom. Nútil sa do výstupu, nohy ho boleli od námahy, svaly stehien a lýtok sa vzpie-rali. Týždne nečinnosti na vlčej lodi si vybrali svoju daň a on teraz musel obnoviť svoju telesnú zdatnosť, posilniť svaly a dostať sa naspäť do kondície, ktorú od neho vyžadoval Halt.

Nebolo možné precvičovať lukostreľbu alebo prácu s nožmi, ale mohol sa aspoň postarať o to, aby jeho telo bolo pripravené, keby sa naskytna príležitosť na útek.

A Will bol rozhodnutý, že taká príležitosť nastane.

Stúpal hore strmým svahom. Pod nohami sa mu uľamovali kúsky bridlice a kotúľali sa dolu. Čím vyššie šplhal, tým viac mu vietor kmásal šaty, a keď nakoniec dosiahol vrchol útesu, severák sa do neho oprel plnou silou. Prinášal letné búrky, ako hovorili Skandijci. Na se-

vernej strane ostrova hnal vietor vlny proti neústupným čiernym skalám a vodná triešť špliechala vysoko do vzduchu. V prístave za Willovým chrbtom bola voda pomerne pokojná. Pred vetrom ju chránila mohutná podkova okolitých útesov.

Ako vždy, keď sa vyšplhal hore, aj teraz si obzeral more a hľadal na ňom loď. Lenže ako vždy nebolo vidieť nič iné, len vytrvalo sa prevažujúce vlny.

Otočil sa naspäť k prístavu. Obidve veľké chaty vyzerali zhora smiešne malé. Jedna slúžila ako spálňa a prespávala v nej skandijská posádka. Druhá bola jedáleň, kde Skandijci trávili väčšinu času hrou v kocky, popíjaním a hádkami. Pri jednej z dlhších stien chaty, ktorú Skandijci používali ako spálňu, bol malý prístavok. Erak ho prideliť Willovi a Evanlyn. Bol veľmi malý, ale aspoň nemuseli byť pohromade so Skandijcami, a Will mohol pomocou starej deky vytvoriť na jednom konci pre Evanlyn trochu súkromia.

Evanlyn sedela vonku pred prístenkom. Aj z tejto diaľky bolo vidieť jej smutne zvesené plecia. Will sa zamračil. Pred niekoľkými dňami jej navrhol, aby sa k nemu pripojila a behala s ním. Okamžite jeho nápad zamietla. Zrejme sa zmierila s osudom a vzdala sa, pomyslel si. Keď sa ju v posledných pár dňoch pokúšal rozptýliť rozprávaním o možnosti úteku – pretože v tomto ohľade sa mu už v hlave rodil jeden nápad – bola čím ďalej protivnejšia.

Bol z jej správania rozpačitý a cítil sa urazený. Toto nebola Evanlyn, ktorú si pamätal z mosta – odvážne dievča, ktoré bez váhania a neohrozene behalo po úzkych trámoch a pomáhalo mu. A keď sa potom okolo nich stiahli Skandijci, pokúsila sa s nimi bojovať.

Nová Evanlyn stratila iskru. Jej odmietavý prístup ho prekvapil. Nikdy by ju nepovažoval za človeka, ktorý sa v ťažkých chvíľach vzdá.

Možno sú dievčatá také, vravel si. Ale sám tomu neveril. Cítil, že je tu ešte niečo iné, niečo, čo mu nepovedala. S pokrčením pliec zahnal úvahy a pustil sa dolu z útesu.

Zostup bol ľahší ako výstup, ale nie oveľa. Nohy sa mu šmýkali po klzkom, zradnom drobnom štrku. Aby nestratil rovnováhu, musel bežať stále rýchlejšie a pod nohami sa mu uvoľňovali malé lavíny kamienkov. Zatiaľ čo pri výstupe ho boleli hlavne svaly stehien, teraz cítil lýtka a členky. Udýchane zbehol na úpätie svahu, vrhol sa na kamenitú zem a začal robiť rýchle podpory ležmo.

Po niekoľkých minútach ho od bolesti pálili ramená, ale vytrval a bolesť premáhal. Pot mu stekal do očí a oslepoval ho, až nakoniec nemohol ďalej. Ruky už nedokázali telo udržať a Will vyčerpane klesol na zem. Ležal tvárou na okruhliakoch a lapal po dychu.

Keď robil podpory, Evanlyn sa k nemu nepozorovane priblížila. Zvuk jej hlasu ho vylákal.

„Toto je strata času, Will.“

V tých slovách nebol osteň hádavosti, ktorý bol počas posledných dní v jej hlase zreteľný. Zneli takmer zmierlivo, pomyslel si. So slabým záúpením sa ešte raz zdvihol na rukách, potom sa prevrátil, posadil sa a otieral si mokrý piesok z dlaní.

Usmial sa na ňu, ona sa tiež usmiala a sadla si vedľa neho.

„Prečo je to strata času?“ opýtal sa. Neurčito mávla rukou, obsiahla tým pohybom miesto, kde robil podpory, i útes, ktorý pred chvíľou zdolal.

„Všetko to behanie a cvičenie. A všetky reči o úteku.“

Trochu sa zamračil. Nechcel sa púšťať do ďalšej hádky, a tak si dával pozor, aby neodpovedal príliš dôrazne. Snažil sa, aby jeho hlas znel rozumne a nezaujate.

„Udržovať sa vo forme nie je nikdy strata času,“ povedal pokojne.

Kývla hlavou, toto uznávala. „Asi nie. Ale útek? Odtiaľto? Na čo by nám to bolo?“

Bolo mu jasné, že teraz musí byť opatrný. Keby mala pocit, že ju poučuje, zase by sa mohla stiahnuť do seba. Lenže on vedel, že za týchto okolností je dôležité nestrácať nádej, a chcel, aby na to prišla sama.

„Uznávam, že to nevyzerá veľmi sľubne,“ povedal. „Lenže nikdy nevieš, čo prinesie zajtraší deň. Dôležité je neklesať na mysl. Nesmieme sa vzdať. Tak ma to učil Halt. Nikdy sa nevzdávaj, pretože keď sa naskytnie príležitosť, musíš byť pripravená využiť ju. Nevzdávaj to, Evanlyn, prosím.“

Evanlyn potriasla hlavou, ale nie odmietavo.

„Ty si ma nepochopil. Nič nevzdávam. Len hovorím, že je to strata času, pretože to nie je nutné. Nemusíme utekať. Je tu ešte iná možnosť.“

Will sa rozhliadal okolo, akoby možnosť, o ktorej Evanlyn hovorila, bola niekde na dohľad.

„Vážne?“ čudoval sa. „Ja žiadnu nevidím.“

„Mohli by za nás dostať výkupné,“ povedala. Will sa hlasno zasmial – neposmieval sa, ale taká prostoduchá predstava ho úprimne pobavila.

„O tom silne pochybujem. Kto by zaplatil výkupné za hraničiarskeho učňa a panskú slúžku? Teda, viem, že Halt by to urobil, keby mohol, ale ten nemá toľko peňa-

zí, koľko by asi bolo treba. Kto by za nás chcel zaplatiť slušné peniaze?“

Chvíľu premýšľala a potom zrejme dospela k rozhodnutiu.

„Kráľ,“ povedala jednoducho. Will sa na ňu pozrel, akoby práve prišla o rozum. Vlastne si to chvíľku aj myslel. Rozhodne to neznelo, že by mala všetkých päť pohromade.

„Kráľ?“ povedal začudovane. „Prečo by sa kráľ o nás zaujímal?“

„Pretože som jeho dcéra.“

Úsmev z Willovej tváre sa vytratil. Civel na ňu, nebol si istý, či dobre počul. Potom sa mu vybavili Gilanove slová, keď ho mladý hraničiar ešte v Celtike varoval, že s Evanlyn nie je všetko v poriadku.

„Ty si jeho...“ začal, ale potom stíchol. Bolo to nad jeho chápanie.

„Jeho dcéra. Veľmi sa ospravedlňujem, Will. Mala som ti to povedať skôr. V Celtike som bola pod cudzím menom, keď ste ma našli,“ vysvetľovala. „Bola som zvyknutá nikomu neprezrádzať svoje pravé meno. Keď Gilan odišiel, chcela som vám to povedať. Ale došlo mi, že keby som to urobila, určite by ste chceli, aby som sa okamžite vrátila k otcovi.“

Will krútil hlavou, snažil sa vyrovnáť s tým, čo počul. Očami prešiel malý, útesmi chránený prístav.

„Myslíš, že by to bolo až také zlé?“ opýtal sa s trochou trpkosti v hlase. Smutne sa na neho usmiala.

„Uvažuj, Will. Keby ste vedeli, kto som, nikdy by sme neprenasledovali wargalov. Nikdy by sme neobjavili ten most.“

„Nikdy by nás nezajali Skandijci,“ dodal Will. Ona však zavrtela hlavou.

„Morgarath by vyhral vojnu,“ povedala jednoducho.

Pozrel sa jej do očí a pochopil, že má pravdu. Dlhو sedeli a mlčali.

„Takže sa voláš...“ Odmlčal sa a ona dokončila vetu za neho.

„Kasandra. Princezná Kasandra.“ A potom s ospravedlňujúcim úsmevom dodala: „A je mi ľúto, ak som sa v posledných dňoch správala ako nejaká nafúkaná princezná. Trápilo ma svedomie, že som ti to nepovedala. Nechcela som byť na teba taká.“

„To nič, to je v poriadku,“ povedal neprítomne. Bol stále ohromený tou novinou. Potom mu niečo prišlo na um. „Kedy to povieš Erakovi?“

„Myslím, že by som nemala,“ odpovedala. „Takéto veci je najlepšie prerokovať na najvyššej úrovni. Erak a jeho muži sú vlastne len o málo viac ako obyčajní piráti. Najlepšie asi bude, keď budem aj naďalej Evanlyn, pokým nedorazíme do Skandije. Potom nájdeme spôsob, ako sa dostať k ich vládcovi – akože sa volá?“

„Ragnak,“ povedal Will a horúčkovo premýšľal. „Oberjarl Ragnak.“ Pochopiteľne má pravdu, pomyslel si. Ako princezná Kasandra z Araluenu by pre oberjarla predstavovala hotové bohatstvo. A pretože Skandijci boli v podstate žoldnieri, nebolo pochýb, že by za ňu požadovali výkupné.

On sám však bol úplne iný prípad. Uvedomil si, že Evanlyn naňho hovorí.

„Hneď, ako im poviem, kto som, zariadim, aby nás vydali za výkupné. Môj otec bude určite súhlasiť.“

A Will vedel, že v tom je práve háčik. Keby to záležalo len na jej otcovi, mohlo by to vyjsť. Celá vec bude ale v rukách Skandijcov. Povedia kráľovi Duncanovi, že majú jeho dcéru a vrátia mu ju za výkupné. Šľachticov a princeznú bolo možné zajať a žiadať za nich výkupné – v čase vojen sa to stávalo dosť často. Ale ľudia ako vojaci alebo hraničiarci boli niečo iné. Skandijci by vôbec nemuseli chcieť pustiť hraničiara, aj keď len učňa, ktorý by im v budúcnosti mohol nejakú škodiť.

A bolo tu ešte niečo. Trvalo by celé mesiace, možno skoro celý rok, kým by sa správa dostala do Araluenu. Rovnako dlhý čas by trvala spiatočná cesta s Duncanovou odpoveďou. Začalo by sa rokovať. Evanlyn by po celý čas bola v bezpečí a pohodlí. Koniec koncov, predstavovala by cenný majetok. Lenže, kto vie, čo by sa stalo s Willom? Kým by došlo k zaplateniu výkupného, on by mohol byť dávno po smrti.

Evanlyn podľa všetkého tak ďaleko dopredu nemyslela. Rozvíjala ďalej svoju predchádzajúcu myšlienku.

„Tak vidíš, Will, že nie je dôvod, aby si behal a šplhal a vymýšľal, ako utiecť. Netreba ti to. Erak aj tak začína niečo vetriť. Nie je hlupák a už som si všimla, že ťa sleduje. Tak spomal, a nechaj to všetko na mne. Dostanem nás domov.“

Otvoril ústa, pripravený vysvetliť, čo mu práve prebehlo hlavou. Potom ich opäť zatvoril. Uvedomil si, že by jeho názor neprijala. Bola tvrdohlavá a rozhodnutá – a takisto zvyknutá presadiť si svoj názor. Bola presvedčená, že dokáže zariadiť ich návrat, a nič, čo by jej povedal, nemohlo jej rozhodnutie zmeniť. Usmial sa na ňu

a prikývol. Bola to však len úbohá napodobenina jeho obvyklého úsmevu.

V hĺbke duše vedel, že bude musieť hľadať svoju vlastnú cestu domov.